

KỶ NIỆM TRƯỜNG XƯA

An Nhiên

LÝ MÙ SƯƠNG

*Nắng trải vàng trên hàng dừa xanh
Nghe dưới chân đất nở hoa thanh bình
Ngày xưa nơi này máu thấm hồng trang sách
Mỗi bước chân qua lòng nghe ấm lại
Kỷ niệm thời học sinh bên mái trường mến yêu.*

VỌNG CỔ

Câu 1. Đứng trên mảnh đất thân quen người thầy giáo mái tóc pha sương nghe tim mình thổn thức, bao kỷ niệm của ngày xưa cứ lững lờ trôi về.

Tiếng gọi thầy ơi! Sao ấm áp trong lòng. Sáu mươi năm đá mòn biển cạn, nhưng nghĩa thầy trò vẫn gắn bó keo sơn (-). “Trọng đạo tôn sư” thầy đã dạy các em, bên vách chiến hào còn tanh mùi thuốc súng. Mái trường xưa tên gọi Tây Đô, biết bao thâm tình khi về thăm nơi ấy.

Câu 2. Gặp lại trò xưa tròn sáu mươi năm xa cách, cầm ly rượu trên tay mà đôi mắt thầy buồn. Đám học trò ngoan giờ đứa mất đứa còn. Bên mâm cơm đoàn viên thầy thấy mình trẻ lại, trang giáo án đơn sơ dạy học suốt đêm khuya (-). Đợt choại, củ khoai đỡ dạ lúc khó khăn, sẻ áo nhường cơm cho đàn em no cái chữ. Thầy trò Tây Đô đã viết nên trang lịch sử, Hậu Giang anh hùng làm rạng rỡ quê hương.

LÝ BA TRI

*Thời gian dẫu có trôi nhanh
Vẫn nhớ thương hoài ngày chia tay ấy
Còn đây lưu bút xuân xanh
Nét chữ học trò ghi dấu ước mơ
Như cánh chim bay xa nay trở về vườn ... xưa.*

VỌNG CỔ

Câu 5. Tròn sáu mươi năm trôi qua tên trường vẫn sáng ngời trang sử. Tây Đô ơi! Ta tự hào gìn giữ cho thế hệ hôm nay tiếp bước dựng xây ... đời.

Ngôi trường mới khang trang là hoài bão của bao người. Nghe tiếng trẻ em đọc bài trong nắng sớm, thầy nở nụ cười mà khoé mắt rưng rưng (-). Có được một ngôi trường mang hơi thở mùa xuân, máu đã đổ thấm sâu trong từng thớ đất. Về Vĩnh Viễn nghe tim mình thao thức, bước chân quen đất ấm tình người.

Câu 6. Tôi về thăm trường xưa trong ngày hội lớn, để tôn vinh những người thầy đi mở trí khai tâm. Học trò Tây Đô luôn vững chắc niềm tin, theo Đảng gọi xông pha ngoài mặt trận. Ngày xưa thầy đã chắt chiu ươm mầm xanh hy vọng, cho con cháu đời sau sáng đẹp ước mơ. Đời vui trang sách nở hoa, cho em thơ hát khúc ca thanh bình (-).

Ngước nhìn trời thấy trời xanh lồng lộng, ngó xuống đất thấy mạch sống sinh sôi.

*Quê hương chỉ có mẹ thôi
Nên người nhờ có thầy tôi dắt dìu.*